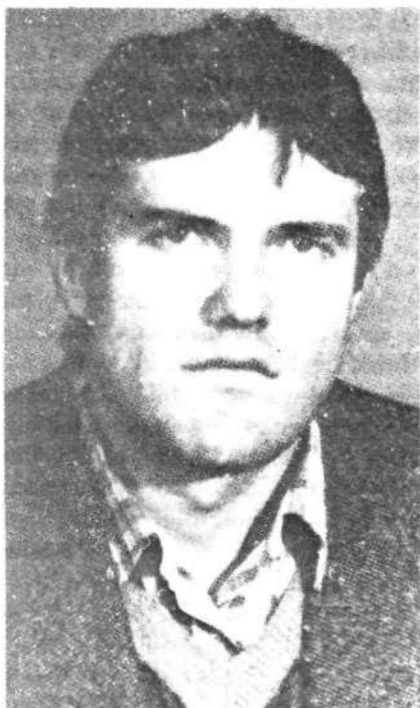

Deset pesmi

Aldo
Žerjal

DUŠA Pride in takrat razpuščenost otrpne.
 V tišanja zloguje; zлага,
 kot ljubosumna psica kosti...
 in nič se ji ne more vzeti,
 hoče le imeti; naloženo,
 založeno, zadelano,
 kot je zadelana luknja na dnu,
 ki je nihče ne vidi.

SOBA SMRTI Ko se razlezejo noči, pride šele tema
 in se začne skrivati najlepši del poti,
 ki je skrivalnica,
 in spotoma gradi sita glasbe,
 ki je ni; niti za slabo
 mero molka v sobi,
 kjer so stvari do
 smrti.

PESNIK Držiš se, kakor da si kaj spoznal;
ob oknu narekuješ zgodbo iz pisav,
ki jih nisi nikoli bral.
Ne veš ali si jih sanjal ali je tako prav,
... želiš si novih znakov.

TULIPANI Paziti moraš in biti pripravljen,
takrat ko so še kaplje v zraku;
ker kadar padajo po tleh,
že rečemo, da je rosa ali dež...
In so pobiti cvetni listi smeh:
... bolnih nevoščljivcev.

OSAT Znova si osat v suhih žlebeh brusi žela,
na milijone zlatih osti utripa;
kakor v zadnjem dihu
se bliža opna iz kruha in vina:
... trnu.

Koliko tega in koliko onega;
ni smel izreči niti:
... Kristus.

RAZIGRA Bodimo brez skrbi,
bleščava je sinjejša, kot si mislimo
in izza slik je samo Nič,
da ti zmanjkuje polja za igro.
Na robovih okvirjev se še odločaš
in stikaš po kotih, kjer je še prah,
že star; preveč droban in težak,
da bi se dvignil nad zadnjo igro,
za zadnji takt.

OD PESMI Preden je nastalo železo,
je že stiskal za vrat žezlo
s trzavico v životu;
in tisti, ki ga je takrat gledal,
je moral biti slep v pogledu,
... njegovi udi pa trdi v srhu.

Vendar ni verjeti, da je bil kdo poleg
in niti od daleč ni imel prič,
ko se mu je telo umirilo
pokončano od pesmi.

PREVZETI Vznemirjeni od vogalov v kotih,
OD SLEPOTE neubrani v samoti jaškov,
neuslišani od nelepote v ustih;
... ti gromski krči lepotije čistih
in nepremaganih niti v snih
ko ni moči, ko ni in ni.

Slepota odpove vse, še poslednjo pesem;
in je lačna potrditev,
ko nanje čaka, ne šteje dni:
zanjo jih ni in ni...
Vendar smo vsi prevzeti od nje
in vsak, ki ni slep, ne more stati.

PESEM Včasih si opora samemu sluhu
in si breztežna; samo sapa v grlu,
ki je moja sipka sled v razsulu
in prhka mati v vsezvočju Konca.
... in brez kraja rojeva hčere,
ki se same kličejo v imena,
v pare rož zaradi rojstva...

ZA BOŽJO VOLJO Za vsako božjo voljo se mu spodnašajo stebrišča
v njegovo;
na ime zagugano od rojstva,
smeh vali v stopnišča moja
... in njegova mati je še mlada,
... v senci skrita s koso...

Marko
Crnković

Ples v maskah

Jean-Claude Lédheux je sedel pred ogledalom v svoji garderobi in se ličil. S črtalom je na levi veki naredil še zadnjo potezo in se utrujeno, a obenem zadovoljno nagnil nazaj. Črtalo je vrgel na toaletno mizico, v zmešnjavo najrazličnejših kozmetičnih pripomočkov in preparatov: od pincet, škarjic, čopičev, pudrnic, steklenič z dišavami, pene za britje, pa do šminke, acetona in raznih krem.

»Genialno!« je samovšečno zamrmral sam pri sebi in naglas dodal: »Zdaj sem popoln.« Toda že naslednji hip se je spomnil, da še nekaj manjka. Vstal je, vzel z obešalnika svoj črni plašč z visokim ovratnikom in ga oblekel, nato pa odhitel po hodniku v delovni kabinet. Tam je izza pisalne mize vzel stol in se vrnil v garderobo; z nogo je odsunil navaden, lesen stol, ki je stal ob mizici z ogledalom, in na njegovo mesto postavil – rahlo postrani, proti desni – prinesenega. Nato je nanj sedel in se začel počasi, pazljivo, mirno, nasladno ogledovati.

V pokončnem pravokotniku ogledala je njegovo telo s stolom, ki je s svojim umetelno izrezljanim robom visokega naslonjala za hrbet segal še kakšnih deset centimetrov nad njegovo glavo, sestavljalo zelo pravilno diagonalno kompozicijo. Jean-Claude Lédheux je bil naslonjen nazaj z zgornjim delom hrbta in z glavo, ki jo je zato moral nekoliko nagniti nazaj. Ves trup je bil rahlo nagnjen proti levi. Levi komolec je počival na naslo-